

Koninklijk Circus Brussel
maandag 20 mei 2019

foto © BMG

Recensie:

15 jaar heeft Dido niets van zich laten horen als artieste. En dat had allemaal onder andere te maken met haar privéleven, zo zei ze in een uitverkocht Koninklijk Circus in Brussel waar ze haar jongste plaat 'Still On My Mind' kwam voorstellen. 'Have to stay', de eerste toegift van de avond schreef ze dan ook voor haar zoon en gaat over de liefde die ze voor hem voelt wat met niets te vergelijken valt. De Britse zevenenveertigjarige zangeres herinnerde haar jongste passage aan ons land nog levendig meer dan tien jaar geleden. Toen was ze zo ziek als wat, wat ze zich kennelijk ook in het hotel nog herinnerden waar ze ook nu weer verbleef. En ook zij was die avond blijkbaar niet vergeten: 'I nearly collapsed in the hotel'.

Deze keer was ze gelukkig wel gezond én goed bij stem. Op vocaal vlak én qua muzikale begeleiding viel er niets af te dingen op dit optreden. Dat Dido zelfzeker is én een verbluffende stem heeft, bewees het feit dat haar stem prominent naar voor â€" weliswaar met echo effect om haar stem extra body te geven - in de geluidsmix gestoken werd. Maar daardoor miste het optreden finesse, ook in een song als 'Quiet times' dat enkel begeleid werd door Pete op akoestische gitaar. Een song over depressie waarin haar stem zo luid doorkwam â€" even luid in alle andere nummers overigens - dat alle gevoel de kiem ingesmoord werd alsof de zangeres vooral de popkaart wou trekken en nergens doorleefd wou klinken. Van een bijna vijftiger zou je andere artistieke keuzes dan dat verwachten. Meer diepgang of zo.

Eerlijk? Dido stond al jaren op ons lijstje van artiesten die we absoluut live aan het werk wilden zien, deels omdat ze mee op muzikaal vlak onze studententijd gekleurd heeft. Anderzijds, en dat waren we bijna vergeten ondertussen, omwille van het grote aantal hits dat ze destijds had: een indrukwekkend door bongo's en akoestische gitaar begeleid 'Hunter', en met zeegeluiden ingezet 'Sand in my shoes' dat over vakantie liefde gaat (die bij haar naar verluidt steeds verkeerd afliep waaraan ze 'In Engeland kennen we geen holiday romance' grappend toevoegde), een door conga's en akoestische gitaar begeleid 'Thank you' dat ze net als laatste toegift 'White Flag' â€" nog zo'n dijk van een song â€" liet meezingen door het publiek, 'Life for rent' dat ze aankondigde met 'Ik woon niet aan zee en ik zou dat moeten' en 'Here with me'.

Klokslag half negen kwam Dido het podium op. Kijk, dat is nu een van de voordelen van de meeste Britse artiesten: ze beginnen tijdig aan een optreden zodat je tijdens het concert niet moet stressen of je die laatste trein naar huis nog zal halen. Na een dynamische intro waarbij meteen de percussieve kaart getrokken werd tussen de percussioniste en de drummer opende Dido klein met 'Hurricane'. Het is te zeggen, de song begon rustig met gitaarbegeleiding maar trok als een orkaan open om op het einde terug neergelegd te worden. Kortom:Â de dynamiek van het weerfenomeen waar de songtitel naar genoemd werd, was ook te horen in de opbouw van het lied.

Eerlijk en grappig kwam ze over toen ze het publiek liet weten dat ze niet al te best in talen is en dat het dus een uitdaging vormde om 'Bonsoir Bruxelles goedenavond' van buiten te leren en bij 'Thank you' dank u en merci. 'Ik heb het geheugen van een goudvis' zo bekende ze ons. 'No freedom' gaat over de kleine dingen in het leven zo wist ze: over god, liefde en dood. Een song die ons op lyricsvlak veel te banaal klinkt én te repetitief met die 'No love without freedom' op repeat. Dat vakantie liefdes zoals ze bezingt in 'Sand in my shoes' niet altijd goed aflopen, is dan weer te horen in

'Give you up', een nummer over het moment dat je toekomstig ex-vriendje (met groen haar, zo beschreef Dido hem) bij je aanbelt waarbij de zin 'He's gonna rip your heart out' verscheurend aanvoelt.

'Sitting on the roof of the world' is een tekst die Dido's broer voor haar schreef. Zij zette de muziek erop en bracht de song enkel begeleid door Pete op akoestische gitaar live in het Koninklijk Circus. Over 'See You When You're 40' gaf de veertiger dan weer mee dat ze het destijds schreef als een beledigend liedje. Die heeft ondertussen aan kracht verloren wat ons betreft nu ze zelf stilaan tegen de 50 aanschurkt. 'End of night' startte lekker op basgitaar, 'Take you home' schreef ze met haar broer, mijmerend hoe eenvoudig de wereld vroeger was terwijl die er nu steeds complexer op geworden lijkt. Het nummer met eenvoudig 'lalala'-melodietje bij de backings die op tape te horen zijn, gaat dermate crescendo dat we pieken van 104 dB optekenen terwijl het ganse optreden voor de rest mooi in het groen bleef, rond de 90 dB. Zelfs met die bombast blijft die song, die Dido's jongste single is, tamelijk banaal. Vervolgens bracht ze 'Chances' om daarna af te sluiten met de eerste single die ze ooit opnam: 'Take my hand' dat stevig meegeklapt werd en een grandioze dialoog tussen percussioniste en drummer kende waarvoor het publiek het gezelschap bedankte met tribunegestamp en een stevig applaus. Laatste toegift werd 'White flag' waarbij de strijkers helaas uit een doosje kwamen. Dido is zo'n artieste die we ooit live met een symfonisch orkest aan het werk willen horen. Ze heeft de songs, ze heeft de stem. Nu nog de nummers wat doorleefder, met meer gevoel, en misschien ook wat stiller brengen en we zijn er. Nu voelde het ganse optreden te clean aan.

< Bert Hertogs >

De setlist:

Intro
Hurricanes
Hell After This
Life for Rent
Hunter
No Freedom
Grafton Street
Sand in My Shoes
Give You Up
Thank You
Friends
Sitting on the Roof of the World
Quiet Times
Here With Me
See You When You're 40
Mad Love
End of Night
Take You Home
Chances
Take My Hand

Bis:

Have to Stay
White Flag